

O PRINCIPIÑO E

OS NENOS E NENAS DO CEIP PLURILINGÜE CONDESA DE FENOSA

Había unha vez uns nenos que vivían no Barco de Valdeorras e ían ao CEIP Plurilingüe Condesa de Fenosa, todos soñaban con coñecer unha estrela.

Todas as noites miraban ao ceo e observaban os millóns de estrelas que brillaban no alto mentres **María** se preguntaba:

- Quen vivirá alí?

Unha noite mentres **Saúl** contemplaba o ceo, unha estrela brillou tres veces. **Alejandro** comprendeu que chegara o momento de coñecer o segredo que se escondía alí arriba. Sacou un globo aerostático, que estaba gardado no almacén do colexio dende facía moitos anos, e cos seus compañeiros, esa mesma noite partiron a vivir unha gran aventura:

A GRAN Aventura de 4ºB!!

Que sensación tan increíble era voar! Mentres se afastaban podían ver a súa escola, a súa preciosa vila, O Barco de Valdeorras, o río Sil e moitísimas cousas máis.

Dende arriba todo era diminuto, como as luces de cores que escintilaban entre as ladeiras das montañas. Todo estaba en calma no alto. Subindo, subindo case tocando as nubes viron o seu país, o seu continente... que se facían cada vez máis pequenos ata converterse en diminutos puntinhos no mundo.

Luz, sorría feliz coma unha estrela máis.

- Guau! O universo está cheo de cousas maravillosas!-dixo **Aaron**.

Pero, de pronto, oh, no! O globo pinchouse cun cometa e empezou a perder altura!

- Rápido, debemos aterrar!- dixo **Judith**

Por sorte **Sergio López** atopou un pequeno planeta preto.

O planeta onde aterrou era un asteroide tan pequeno que nel podíanse ver miles de atardeceres. Había tres volcáns, herbas estrañas, un encantador cordeiro e unha rosa. Nel vivía unha persoa moi especial.

Alí atopáronse cun pequeno príncipe, da mesma altura que os nenos e as nenas; era "O principiño". Estaba moi contento de ter invitados, e **Steven** contoulle ao principiño todo o que lle sucedera co globo.

- Oh, non vos preocupedes, fai moito tempo pasoulle algo parecido a un amigo meu, que era aviador no deserto, e despois puido arranxalo- tranquilizounos o pequeno príncipe.

O principiño contoulle aos nenos e nenas que o seu amigo aviador era un gran artista e que sabía debuxar ata boas que comían elefantes e que fora el quen creara o precioso cordeiro que vivía no planeta.

- Gústavos a miña casa? Que opinas, **Aroa**?- preguntoulle o principiño.

Cada mañá coido do meu planeta, revolvo os volcáns, e xunto co meu cordeiro cortamos os baobabs para que non invadan todo.

Rebeca lembrou o seu planeta Terra e o ben que lle viría que o mimaran cada día.

O principiño presentoulles despois a unha rosa que era moi coqueta. Nada máis ver aos nenos e as nenas arranxou os seus pétalos, comezou a tusir e dixo:

- Por favor, poderíades cubrirme co cristal para refuxiarme do vento frío?

Laura decatouse de que esa rosa era moi especial para o principiño porque ao mirala brillábanlle os ollos.

- Sabedes que unha vez viaxei ao voso planeta Terra? Sentíame só e fun en busca dun amigo. Alí coñecín a un raposo. Tiña unha mirada tan bonita coma a túa!- Contoulle o principiño a **Kaila**- El ensinome a domesticalo-.

- Que palabra máis estraña, que significa "domesticar"?- preguntou **Kaila**.

-É algo que está moi esquecido. Trátase de crear lazos e de ser verdadeiros amigos. O raposo díxome:

"Ti serás para min único no mundo e eu serei para ti único no mundo"...E así fixémonos grandes amigos.

- Pero un día empecei a ter morriña, botaba de menos a miña rosa e quixen volver ao seu carón- suspirou o principiño-.

Comprendín que a miña rosa era única no mundo simplemente porque eu a coidaba e a amaba. Entón despedinme do zorro e el regaloume o gran segredo que vos vou contar agora:

"Só se ve ben co corazón, o esencial é invisible aos ollos"

Pablo e os seus compañeiros sentiron que o principiño compartira con eles algo que moi poucos sabían. Algo tan delicado e precioso coma unha estrela fugaz.

Tal como lle sucedera ao principiño coa súa rosa, **Iker** comezou a ter morriña da súa familia pero, como volverían a súa casa?

- Eu axudareivos!- dixo o principiño-.

Aproveitaremos unha bandada de paxaros salvaxes e xuntos voaremos cara O Barco de Valdeorras.

Polo camiño o principiño ensinoulles varios planetas. No primeiro que visitaron había un vaidoso que desexaba que todo o mundo o admirase. Tamén foron a un planeta habitado por un home de negocios que comerciaba coas estrelas e as trataba coma se foran del, co único propósito de ter máis estrelas.

Lara e o principiño ríanse do raro que poden ser ás veces as persoas maiores.

E, por último coñeceron o planeta preferido do principiño. Era tan pequeno que só entraban nel un faroleiro e un farol, e xiraba tan rápido que un día duraba un minuto. O principiño encantáballe o oficio de aquel señor: cada vez que acendía o farol era coma se nacera unha nova estrela.

E así foi como finalmente volveron á casa, deixando atrás a Vía Láctea e agarimando cos pés o amencer. Xa podían ver a casa de **Lorena**, e a de **Álvaro**! Chegara o momento de despedirse!

- Tés os ollos da cor do mel, a cor dos meus volcáns sempre me lembrarán a tí.
Encantame escoitar o pequeno ruxido do vento neles, será coma se estiveran comigo
-díxolle o principiño a **Manuel**.

Toda a pandilla de 4º B do CEIP Condese de Fenosa do Barco de Valdeorras e o principiño fundíronse nun longo e cálido abrazo. Un deses que só se pode entender co corazón.

O atardecer pintaba os ollos de **Sergio Pouso**, que miraba a paisaxe dende a súa ventá. Estaba triste por regresar pero entusiasmado por todo o vivido co seu amigo o principiño.

Quen podería imaxinar que o universo agochaba tantas cousas maravillosas?

O raposo tiña razón:

O esencial é invisible aos ollos!

"Pregúntome se as estrelas están acesas co único fin de que cada un poida atopar a súa algún día".

O Principiño